

דף חדש

(המשך מעמוד 19)

אולי ועדת השופטים היא סוברנית, ואני מכבד את החלטתה.

שימרת אור:

גסות וחרפה

זאת גסות וחרפה שבעל הכרעה בעניין פרס ישראל בחר דווקא ביום חג הארבעים של המדינה להתעלם מערכה של המילה בשיר. זאת נושה הרומסת את כבודו של הזמר העברי. עד היום לא חשבתי שקיים מישהו שירצה לשים רגל ליעקב אורלנד, אבל נראה שיש מישהו כזה.

כשסשה ארגוב לא קיבל את הפרס בפעם הקודמת קם קול זעקה גדולה, משום שסשה ויעקב אורלנד, אבי, היו צריכים לקבל את הפרס לפני אלה שקיבלו.

אין מי שראוי לשאת את עטרת הזמר העברי יותר מיעקב אורלנד, משום שהוא האחרון שנותר בחיים מאותו דור שאיננו עוד. כמוכן שבשנים הבאות יהיו זכאים לקבל את הפרס בני הרור הצעיר יותר.

עמיקם גורביץ':

אותו הקיפוח

אין מקום לחלק את הפרס לחלוקות משנה של ביצוע והלחנה. מי שעשה זאת כאילו אמר, במיקרה הטוב, אל תשלחו לי תמליל, ובמיקרה הלא טוב כאילו אמר אל תשלחו לי את אורלנד. היתה פה ספקולציה. אני יכול להוכיח את זה לעצמי, אבל לא קבל עם ועדה. אין מיסמכים לכך. רק מילים שנאמרו פה ושם, יחס, צורות ביטוי.

אותו קיפוח בריוק נעשה בתשמ"ג. כבר אז הוגשה המלצה להעניק את הפרס ליעקב אורלנד. המלצה שנדחתה. והפעם, תוקן העיוות רק לגבי סשה ארגוב, במקום שיתוקן גם לגבי אורלנד.

מדהים לחשוב איזו תרומה איררה תרם אורלנד לזמר העברי במשך חמישים שנה. איך אפשר להתעלם ממנו? לפי דעתי, צריך לעשות מזה סקנדאל גדול, כי זה מריח מדיאטרנסגנטי, אם לנקוט בלשון צדיקה. ומי ששוקק הוא אדם אטום, משום שהתעלמות מאורלנד היא יריקה בפרצופה של קבוצה שלמה של משררים — אלתרמן, פן, גולדברג, שלונסקי, חלפי — שכבר עברה מן העולם. אורלנד הוא היחיד ששרד מן הדור ההוא.

תגובת אורלנד:

הרגשה נבדה

אחרי 57 שנים של שירי זמר כנראה עדיין לא נמצאתי ראוי לזכות בפרס הממלכתי. אילו היה המרוכז בבחינה דמוקרטית, ישרה, בין אנשים — מובן שלא הייתי יאמר רב. מקובלני שעל טעם וריח אין להתווכח. ודאי שאין זה מדריך להתווכח על טעמים אנשים בסוגיות שבסיפורות ובאמנות. אבל על אייזנר — מוכן לקרוע רקיעים — על דרך המליצה. הפעם נמנעה ממני ההזדמנות, בעצם הזכות, לעמוד למיבחה דמוקרטית על טעמו של השופט. פשוט כרתו את האפשרות להציב את מועמדותי לפני חבר השופטים שהאחד בהם, יושב־הראש (גיל אלרמעי), הוא אותו שופט שהיה חבר ועדת השופטים כשניתי פרס הזמר בפעם הראשונה. אינני יודע אם זהו חשבונה הטהור של דמוקרטיה לכלול פעמים, בזו אחר זו, אותו האדם באותו כס ולהסתתר מאחורי התירוף הפרומלאי הפעם נתייחס אליו רק ללחן ולמבצע. כאילו שאפשר היה להפריד, במיקרה זה, בין הרבקים. וכי מה ישיר הזמר בבואו לשיר אם לא את המילים שכתב המחבר?

יש לי הרגשה נבדה שנעשה לי עוול. ומדעת. עוול שאת מניעיו לפחות אני, בכל הענווה הראויה, מנסה לשער ועדיין לא הצלחתי למצוא.

העולם הזה 2615

הרומאן החדש של

אורית

ארבעה חודשים עברו מאז שהשתחררה אורית ארביב מכלא הנשים נווה-הירצה והתחילה לפרסם בהעולם הזה מיומנה שכתבה בכלא. במשך תקופה זו לא ירד שמה מהכותרות: בתחילה עורר יומנה עניין. אחר־כך מורסם שהרצל אביטן — חברה ואבי בנה אדם — הצית את תאו בכלא, כאות־מחאה על תנאי־הבידוד שבהם הוא מוחזק. אחר־כך שב אביטן לכותרות הראשיות מש־הורשע ברצח רוני ניצן, מפקד כלא־מלה.

כשהפקידה ארביב את סיפורה ביד, הייתה מעורבת. כשהיתה מוכת הלב השיחור והכותרות, אמרה לי שהיא רוצה לנתק, עד אט משך אותה איזה חוט סמוי לאחור, והצהרותיה סתרו זו את זו. ניתקתי מגע.

לפתע הפתיעה אותי במערכת העולם הזה והציגה לפניי: „זה רוני!“
השניים שפעו חיוכים ונימה אופטימית, האופיינית כל־כך להת־חלות. כל ההתחלות. הנה סיפורם.

אורית: הרצל ואני מדרברים הר־כה על הילד, סביב הילד. אחרי ש־הורשע (לפני כמה שבועות), אמר לי שאני משוחררת, שאני יכולה לבנות חיים חדשים, לא צריכה לחכות לו. **רוני:** אני מכיר את הרצל אביטן מאז שהייתי ילד. התחלתי לדאוג לו, כשהתחלתי לדאוג לאורית ולילד. הוא לא מסוכן כמו שכתובים עליו בעיתונים. ממש תענוג לדבר איתו. הוא בסך־הכול נשמה טובה וטהורה. מה ששבר אותו, זה שהעלילו עליו ועשו ממנו רוצח.

אורית ארביב: רוני הוא בן 22. הוא משהו יש לו כזה ראש על הכת־פיים!
בתחלה הוא רק שמר עליי. אחר־כך נעשינו חברים. היחסים בינינו התפת־חו.

רוני הררי: אני מכיר את אורית זה שנים. ממת? כערך לפני 12 שנים. אנתנו די שכנים — היא גרלה בנווה־השרת, ואני בפרדסי־כץ. היכרנו בסקטים ליד גן־אורנים. לא שמרנו על קשר מאז.

הקשר בינינו התחדש רק בחופשות האחרונות שלה מהכלא. אהרון אביטן, האח של הרצל (אביטן), אמר לה שרוני יכול לעזור לה. היא באמת פנתה אליו, ומאז אני עוזר לה, דואג לשיקום שלה, לעתידה.

אורית: רוני דווקא מסתדר יופי עם הילד. אדם (בנה של אורית והרצל אביטן) שומע רק לו.
רוני: שניהם — גם הילד — חשו־בם לי. התחלתי לקחת אותו לטייל, לפנק אותו.

אני קונה לו, לא מחסיר לו כלום. מה שהוא צריך — הוא מבקש ומקבל. אני לוקח אותם לביקורים אצל הרצל, יושב איתו הרבה, משוחח איתו.

הוא ילד מוכשר, מחונן. הוא מבין מהר כל דבר.
איך הוא קורא לי? אני חושב שהוא מסתכל עליי כמו איזה דוד. הוא קורא לי „רוני“. לוקח אותי לחבר של אבא שלו. הוא דווקא קשור מאוד להרצל, והרצל קשור אליו.

במשך כל השנים היא שמרה איתו על קשר מרצונה.

אורית: מאז שהשתחרתי, אני גרה קצת אצל אמא (רינה ארביב). לפ־עמים אני ישנה אצל אחות של רוני. **רוני:** הבאתי את אורית, שתישן עם אחותי — גרושה עם שלושה ילדים. כך הצלחתי לשמור עליה, שלא תתרו־עע בחזרה עם אנשים כעל־עבר, הכי רות מהכלא, שלא תשתמש בסמים.

עכשיו אני מתכנן לפתוח בוטיק — זה עוד לא סגור — ואורית תנהל אותו. אנתנו מחפשים רידה. עמידר הקצינו לה כסף, ואנתנו מחפשים מקום שיהיה טוב כשכיל הילד, נוח לגן.

מאז שאני עוזר לאורית, המישטרה לא עוזבת אותנו. כמה פעמים עצרו אותנו ושאלנו מה הקשר בינינו. ענינו: „חברים“.

המישטרה לא מרפה מאיתנו. הם קוראים לי „מסוכן לציבור“, „רוצח“, בלי כל סיבה. הלכנו ביחד לבריכת־שחייה. יצאנו. הם באו אחריו וביררו: „מה הם עשו

„הם מתנכלים לנו“ מתלונן החבר החדש של אורית ארביב באוזני דפנה ברק, במונולוג כפול

פה? מה הקשר ביניהם? לא עוזבים אותנו לרפק.

אנתנו מפחדים לקחת את הילד ליי־ריד. ככל פעם שעוצרים אותנו — הי־לד נבהל. אנתנו מפחדים לחפש רידה, עבודה.

שהיה ברור: לא עוצרים אותנו בני־מוס ומבקשים שנעמוד בצד, אלא מת־נפלים עלינו בפראות, עם אקדחים שלופים. קרעו לי את הריפוד במכונית. מה הם מחפשים? סמים. בבית, במ־

הוא לא נשבר — הרצל תמיד חזק; אבל לא קל לקבל עונש על דבר שלא עושים.

בפעם האחרונה שביקרתי אותו הוא אמר לי: „רוני, הם יודעים שאני חף־מפשע. הם רוצים לקבור אותי“.
הרצל לא ביקש ממני לדאוג לאו־רית ולילד. זה קרה כשהתחלתי לבקר אותו, לדבר איתו. נקשרתי אליו. אז החלטתי לדאוג להם.
הרצל מעולם לא ככל את אורית.